

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΚΑΝΚΟΥΝ: ΟΚΤΩ ΒΑΣΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ & ΟΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗΣ & ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ (των Γιάννη Ζήση- Ιωάννας Μουτσοπούλου- Γιάννη Παρασκευούλακου)

Η παγκόσμια Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την κλιματική αλλαγή που θα πραγματοποιηθεί στην πόλη του Κανκούν, στο Μεξικό (29 Νοεμβρίου – 10 Δεκεμβρίου 2010) αποτελεί ένα νέο οριακό σημείο παγκόσμιας, περιφερειακής και τοπικής ευθύνης καθώς και ευκαιρία των Διεθνών Οργανισμών, Κρατών, οικονομιών και κοινωνιών για μια νέα προσέγγιση του προβλήματος της κλιματικής αλλαγής και της περιβαλλοντικής κρίσης, με όλες τις άμεσες και έμμεσες επιπτώσεις στον τομέα της υγείας, στη βιοποικιλότητα, στην οικονομία, τη μετανάστευση, τις περιφερειακές συγκρούσεις, κτλ

Η κληρονομιά που άφησε η διάσκεψη της Κοπεγχάγης (2009) ήταν, δυστυχώς, ανεπαρκής και η οικονομική κρίση με τις δημοσιονομικές πολιτικές αναδιάρθρωσης μαζί με την γενικευμένη εντατικοποίηση της διεθνούς κοινότητας καθιστούν επιτακτική την ανανέωση των προσπαθειών για ολοκληρωμένη και αποτελεσματική κατάληξη. Η καθυστέρηση αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί επωφελώς, μόνο αν καταλήξουμε σε νέες ιδέες και θέματα που θα οδηγήσουν, με ουσιαστικό διάλογο, σε θεμελιώδεις αλλαγές. Παράλληλα, τα ώριμα σημεία της Κοπεγχάγης πρέπει να ολοκληρωθούν άμεσα.

Έτσι, δεν είναι αργά για συμμετοχή, για ένα όραμα και

για ένα νέο γύρο προβληματισμού και πράξης που θα υπαγορεύεται από μια βαθύτερη αίσθηση και στρατηγική ευθύνη των οποιωνδήποτε κρατών, κοινωνιών, ομάδων πολιτών και οικονομικών παραγόντων.

Υποστηρίζουμε σαφώς την κατάληξη σε ισχυρή δεσμευτική συνθήκη με μείζονες στόχους και αποτελεσματικά εργαλεία σε όλους τους τομείς.

Η Διάσκεψη της Κοπεγχάγης καταχωρήθηκε ιστορικά πλέον ως μια πρακτική «συμφωνία του λιγότερου» ή «συμφωνίας της ήσσονος προσπάθειας» και δεν πρέπει να επιτρέψουμε να χρησιμοποιηθεί ως ένα άλλοθι για την υιοθέτηση ανάλογης προσέγγισης που θα προβλέπει το μίνιμουμ ανάληψης ευθύνης δράσης και στην διάσκεψη του Κανκούν. Όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα της δε δεσμεύει κανέναν να μην επιχειρήσει περισσότερο στην κατεύθυνση μιας δραστηκής αλλαγής. Η συζήτηση για το περισσότερο πρέπει να ξεκινήσει άμεσα –τόσο σε κάθε χώρα, χωριστά, όσο και σε διεθνές επίπεδο – στοχεύοντας σε μια ολοκληρωμένη προσέγγιση του ζητήματος της Πράσινης Ανάπτυξης.

Προτείνουμε, εκ νέου, μια σειρά οκτώ σημείων για τη σφαιρικά ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του προβλήματος της Κλιματικής Αλλαγής και της Περιβαλλοντικής Κρίσης, υπονοώντας την -εκ των προτέρων- συμφωνία μας για κάθε τι γενικό ή ειδικό που απηχεί και εναρμονίζεται σε αυτό το πλαίσιο, και το οποίο μπορεί να αναλυθεί διεξοδικά.

Τα σημεία αυτά είναι:

1.-Αποσύνδεση και ελαχιστοποίηση της ζήτησης και της παραγωγής, περιβαλλοντικά και κοινωνικά, που θα είναι δίκαιη και προσανατολισμένη σε όλα τα αίτια, τις πηγές και τις ρίζες της μεγέθυνσης της ζήτησης και της παραγωγής.

Η αποσύνδεση αποτελεί ένα ποιοτικό εγχείρημα που θα ελαχιστοποιήσει τη σχέση ευημερίας – προϊόντος, όπως επίσης παραγωγής – κατανάλωσης, από τις υλικές ροές και τις υπολειμματικότητές τους.

Η ελαχιστοποίηση κρίνεται αναγκαία, καθώς θα φανεί, σε μήκος χρόνου, η ασυμβατότητα της οικονομικής και της δημογραφικής μεγέθυνσης με την περιβαλλοντική και κλιματική αειφορία. Αυτό σημαίνει ανάγκη αλλαγής μοντέλου/προτύπου της οικονομίας και της ευημερίας.

Η αποσύνδεση είναι ένα θετικό και πολλαπλά χρήσιμο και κρίσιμο ζητούμενο, που όμως, από μόνο του, δεν είναι αρκετό.

Η τεχνολογική καινοτομία δεν μπορεί ούτε να λύσει όλα τα προβλήματα, ούτε να τα λύσει στον χρόνο που πρέπει. Παράλληλα, λοιπόν, προκύπτει τόσο η ανάγκη για μια δημογραφική μείωση όσο και για ελαχιστοποίηση της ζήτησης και της παραγωγής –μια ευθύνη που βαρύνει τα πλούσια κράτη– και όχι μόνο η ανάγκη για αποσύνδεση. Οι περιβαλλοντικές αναγκαιότητες, εν γένει, εμφανίζονται να αντιβαίνουν στις άμεσες και μεσοπρόθεσμες οικονομικές ανάγκες και έτσι οι κυβερνήσεις και οι κοινωνίες δεν τις αξιολογούν αντικειμενικά.

Αξίζει, εδώ, να θυμηθούμε πως οι σημερινές κυβερνήσεις αξιολογούν ως πρώτη, έναντι όλων των άλλων, την ανάγκη για μέτρα δημοσιονομικής λιτότητας και εξυγίανσης, καθ' όσο είναι αντιμέτωπες με τη μετακύλιση της κρίσης των αγορών σε δημοσιονομικές κρίσεις των εμπράγματων δημοσιονομικών και οικονομιών. Επικαλούνται θυσίες και αγωνίζονται να φανούν σωτήριες. Τα προβλήματα περιβάλλοντος είναι πολύ πιο σοβαρά και δείχνουν ήδη την προοπτική αυτονόμησής τους από τη βραχυχρόνια ανθρωπογενή παρέμβαση και, επίσης, ότι όσο περνά ο καιρός καθιστούν ομήρους τις μελλοντικές γενεές.

Έτσι, λοιπόν, είναι αναγκαίο, στα ζητήματα πολιτικής διακυβέρνησης και οικονομίας, να συνηθίσουμε να έχουμε ως πρώτο στην ατζέντα το ζήτημα του περιβάλλοντος και έναντι των σοβαρών ζητημάτων εξυγίανσης των αγορών και των δημοσιονομικών. Όπως λαμβάνονται επαχθή και, σε μεγάλο βαθμό, άδικα μέτρα λιτότητας, κυρίως για την κρίση των αγορών και την αναδιάρθρωση των δημοσιονομικών, έτσι πρέπει να ληφθούν μέτρα και για το περιβάλλον, αλλά με την μέγιστη δυνατή

δικαιοσύνη.

Ταυτόχρονα, όμως, ερχόμαστε αντιμέτωποι με ριζικά ζητήματα, όπως το ασφαλιστικό και το συνταξιοδοτικό. Ήδη, από καιρού, ακόμα και στις -καλύτερα διαρθρωμένες- οικονομίες, το θέμα του Ελεύθερου Χρόνου απαξιώνεται. Οι περιορισμοί στη μετανάστευση και η ανεργία φέρνουν το ασφαλιστικό και το συνταξιοδοτικό σε σημείο καταστροφής.

Ωστόσο, η ζήτηση, η επένδυση, η παραγωγή και ο πλούτος που χρειάζονται για το σημερινό σύστημα ευημερίας είναι καταστροφικά για το περιβάλλον. Η οικολογικοποίηση, αρχικά, της τεχνολογικής καινοτομίας, της παραγωγής και της κατανάλωσης είναι ο άμεσος άξονας αντιμετώπισης στη δυστοκία αυτών των προβλημάτων. Επίσης, η οικολογικοποίηση της πολιτικής στρατηγικής πρέπει να κατασταλάξει σε παρεμβάσεις και στα όρια της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και της αγοράς, όπως ήδη τέτοιες ανάλογες παρεμβάσεις –τουλάχιστον σε ρητορικό επίπεδο– έχουν αρχίσει να δρομολογούνται στο πλαίσιο των σχεδίων διάσωσης και ρύθμισης.

Το νέο ζητούμενο πλαίσιο αξιών για την μετα-καταναλωτική κοινωνία και την μετα-καταναλωτική ανάπτυξη αποτελεί μια όψη της αποσύνδεσης. Αυτό συμβαίνει καθώς η ευημερία δεν σημαίνει –και δεν πρέπει να σημαίνει– την αφθονία στον καταναλωτισμό και την ύπαρξη περιττών ή άχρηστων, τελικά, προϊόντων μέσα από το άναρχο «αυτονόητο» της αγοράς και της επιθυμίας του καταναλωτή, η οποία ποδηγετείται από τα μέσα διαμεσολάβησης, τα μέσα επικοινωνίας και την πολιτισμική μόδα και γοητεία.

Παράλληλα, βέβαια, υπάρχει η ανάγκη του μερισμού. Ο μερισμός, σε ένα βαθμό, θα διευρύνει το φάσμα της μέσης ευημερίας. Ο μερισμός θα διευκολύνει την επίλυση κοινωνικών προβλημάτων και συγκρούσεων και, επίσης, θα μειώσει τις ανάγκες μας. Θα λέγαμε, εδώ, ότι επιτέλους θα πρέπει να

υπάρχει ένα ανώτατο όριο στον πλούτο. Δεν λέμε ακριβώς στην επιχειρηματικότητα, αλλά στον πλούτο, ο οποίος, παράλληλα, πρέπει να είναι φανερός, να δηλώνεται και να είναι καταγεγραμμένος. Δεν μπορεί να λειτουργούν οι άνθρωποι και οι κοινωνίες για κάποιες άναρχες αρχές. Αντιστρόφως, οι αρχές φτιάχτηκαν για τους ανθρώπους, τις κοινωνίες και τις ανάγκες τους.

2.-Προώθηση της Περιβαλλοντικής Ενεργειακής και Παραγωγικής για αγαθά Συνδυαστικής Έρευνας, Καινοτομίας και Τεχνολογίας, με σκοπό την Εξοικονόμηση Ενέργειας πόρων και προϊόντων **και την μείωση στην παραγωγή υπολειμμάτων, στα δίκτυα διανομής και στην κατανάλωση**. Αυτό σημαίνει πράσινη ποιότητα, έρευνα, καινοτομία, τεχνολογία και οικονομία. Αυτό σημαίνει ολοκλήρωση του Πράσινου Κύκλου Ζωής και Ολοκληρωμένη Πολιτική Προϊόντος για τον Οικονομικό Κύκλο και για το Προϊόν.

Οι δύο πρώτοι τομείς αποτελούν το πεδίο άμεσης οικολογικοποίησης της οικονομίας.

3.-Ανάπτυξη σχεδιασμένων –και κεϋνσιανών– οικονομικών πολιτικών απασχόλησης και στήριξης. Ανάπτυξη πολιτικών μερισμού και δικαιοσύνης στην κατανομή του περιβαλλοντικού και κοινωνικού κόστους, καθώς και περιβαλλοντολογική και κοινωνική ανακατεύθυνση με προσαρμογή των οικονομιών με φεντεραλιστικό τρόπο, σε οικουμενικό, κρατικό και τοπικό επίπεδο. Αυτό προϋποθέτει δικαιοσύνη, αναλογικότητα, αλληλεγγύη, μερισμό, ειδική πιστωτική επάρκεια και στόχευση.

Ο τομέας αυτός αφορά άμεσα τον ρόλο του κράτους στην προσαρμογή του, με όσο το δυνατόν μικρότερο κόστος, στις αλλαγές. Πρόκειται για την Πράσινη Πολιτική Απασχόλησης Αλληλεγγύης, Σχεδιασμού και Πιστώσεων.

4.-Άμεση λήψη διεθνών και κρατικών οικονομικών μέτρων **για τις εξωτερικές επιδράσεις και για την καθαρή ενσωμάτωση του κοινωνικού και περιβαλλοντικού κόστους** στις αγοραίες σχέσεις και τιμές, και για την αντιστάθμιση, με συνυπολογισμό του κοινωνικού και περιβαλλοντικού ντάμπινγκ

(dumping).

Με αυτόν τον τρόπο αντιμετωπίζεται η ανάγκη για δίκαιη, αποτελεσματική ιδιωτικοποίηση του κόστους, όπως και για ολοκληρωμένη αντιμετώπιση των εξωτερικών επιδράσεων, τόσο με δημόσιες όσο και με αγοραίες δράσεις, ώστε να έχουμε την πράσινη ολοκλήρωση των αγορών.

5.-Λήψη ολοκληρωμένων θεσμικών, νομικών και διοικητικών μέτρων ενίσχυσης της κλιματικής και περιβαλλοντολογικής διακυβέρνησης. Είναι προφανές ότι η περιβαλλοντολογική διακυβέρνηση πρέπει να ενισχυθεί για να λειτουργήσει αποτελεσματικά ως πράσινη ολοκλήρωση του δημόσιου τομέα και ως πεδίο υψηλής πολιτικής. Αυτονόητα, στους όρους της περιβαλλοντολογικής διακυβέρνησης περιλαμβάνεται η δημοκρατική ολοκλήρωση της πολιτικής στο σύνολό της και η διαμόρφωση ενός σχεδίου ολοκληρωμένης κοινωνικής, οικονομικής, περιβαλλοντικής και πολιτιστικής ανάπτυξης.

6.-Ανάπτυξη, με διαφάνεια και ανοικτή διαδικασία, ολοκληρωμένων καινοτόμων και συνεργατικών συστημάτων, δομών, δικτύων και λειτουργιών κοινωνικής ευθύνης, ηθικού εμπορίου, οικονομίας, ανάπτυξης, επιχειρηματικότητας, πρωτοβουλίας και ηθικής για την κλιματική αλλαγή και το περιβάλλον, με κοινωνική συνοχή και αλληλεγγύη.

Απαιτείται, δηλαδή, σε συνδυασμό με τα εθελοντικά Συστήματα, η πράσινη ολοκλήρωση του Τρίτου ή Κοινωνικού Τομέα της Οικονομίας.

7.-Δημιουργία Παγκόσμιας Ανοικτής Τράπεζας Καλών Πολιτικών, προτύπων, παραδειγμάτων και πρακτικών, καθώς και Ενίσχυση της Κλιματικής και Ολιστικής Περιβαλλοντολογικής Έρευνας.

Στο σημείο αυτό, αναδεικνύεται η ανάγκη για ένα Παγκόσμιο Δίκτυο και Μητρώο Παραδειγμάτων, Προτάσεων και στήριξης Αλληλέγγυων Ιδεών.

Παράλληλα, στο πλαίσιο αυτό προτείνουμε την καθιέρωση μιας **παγκόσμιας ημέρας ανθρώπινου αποτυπώματος** ως μιας μέρας ανοιχτής διαβούλευσης μεταξύ κυβερνήσεων, ΜΚΟ, πολιτών, επιχειρήσεων, της επιστημονικής κοινότητας κλπ., στην οποία θα καταγράφεται το περιβαλλοντικό αποτύπωμα. Θα καταγράφεται, επίσης, και το κοινωνικό αποτύπωμα, η κοινωνική πραγματικότητα. Κοντολογίς, θα δημοσιοποιείται και θα πρέπει να τίθεται σε αντιπαραβολή η κατάσταση της Αφρικής με την κατάσταση του Βορρά, η κατάσταση της φτώχειας και του πλούτου. Ομοίως, θα πρέπει να αναδεικνύονται όλες οι επιβαρύνσεις που υπάρχουν στο περιβάλλον από τις δραστηριότητές μας, ώστε να επιχειρείται η αντιστάθμισή τους.

Πιστεύουμε ότι αυτή θα ήταν μια από τις πιο δραστήριες παγκόσμιες ημέρες. Κάθε χρόνο, θα πρέπει να εφοδιαζόμαστε, να στοχαζόμαστε και να αναδεικνύουμε αυτή την μέρα ως μέρα περισυλλογής και προσανατολισμένης, στοχευόμενης δραστηριότητας. Καλούμαστε να λειτουργήσουμε πιστώνοντας το μέλλον, ένα μέλλον που θα αναδείξει την περιβαλλοντική κρίση ως πρωταρχικό και καθοριστικό παράγοντα των εξελίξεων για τον άνθρωπο, την φύση και τον πλανήτη.

8.-Δημιουργία αποτελεσματικών Πλαισίων και Οργανισμών Διαχείρισης Κλιματικών και Περιβαλλοντικών Κινδύνων και Κρίσεων με σκοπό την αξιολόγηση, πρόληψη, ελαχιστοποίηση και τον έλεγχο του κοινωνικού και περιβαλλοντικού κόστους και κινδύνου στο τοπικό, κρατικό, περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο, με ισχυρή διεθνή και κοινωνική αλληλεγγύη.

Στο φάσμα αυτών των οκτώ σημείων επιδιώκονται **τρεις στόχοι:**

Πρώτον, μια ουσιαστική απάντηση στο να μη μετατραπεί η κλιματική αλλαγή και η αντιμετώπισή της σε διπλό περιβαλλοντικό «απαρτχάιντ», επιβαρύνοντας επιπλέον το οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό και πολιτισμικό χάσμα μεταξύ των φτωχών και πλουσίων και εκθέτοντας σε βαριές περιβαλλοντικές κρίσεις εκείνες τις περιοχές που είναι, ήδη,

βεβαρημένες ή περιβαλλοντολογικά πτωχευμένες.

Δεύτερον, μια ριζική και μακρόπνοη αντιμετώπιση της κλιματικής και περιβαλλοντικής κρίσης, καθώς η Γη και το Κλίμα δεν έχουν Έξοδο Κινδύνου.

Τρίτον, η αντιμετώπιση της περιβαλλοντικής και κλιματολογικής κρίσης οφείλει να συνεργεί στην επίλυση και των άλλων προβλημάτων των ανθρώπων και της ανθρωπότητας, στη βάση της λογικής ενότητας και του ολοκληρωμένου δημοκρατικού σχεδιασμού.

Το περιβάλλον, η υγεία και η κοινωνική συνοχή δεν πρέπει να τεθούν στο πεδίο δημοσιονομικής λιτότητας. Είναι σαφές πως και τα οκτώ σημεία απαιτούν ολοκληρωμένη εξειδίκευση, όπως και ο τρόπος εφαρμογής τους, ώστε να εξυπηρετηθούν οι τρεις προηγούμενοι στόχοι. Γι' αυτό, πάνω από όλα, χρειάζεται ανοικτός, ουσιαστικός, γρήγορος και διεξοδικός διάλογος με στόχο τη συμφωνία για δράση.

Σημειώνουμε ακόμη ότι πρέπει, άμεσα, να επιλεγεί νέα κατεύθυνση αντιμετώπισης των Διεθνών Οικονομικών Σχέσεων και προβλημάτων από τους Διεθνείς Οικονομικούς Οργανισμούς και Πόρους, στη βάση της δίκαιης και αλληλέγγυας περιβαλλοντολογικής προσέγγισης.

Είναι προφανές ότι το περιβάλλον υποβάλλει τους δικούς του όρους και, στον βαθμό που εμείς αντιδρούμε σε αυτούς ως μια λογική κοινωνία και αναπτύσσουμε μια κοινωνική βούληση, είναι απολύτως αναγκαίο, σε τελική ανάλυση, ένα οικολογικό συμβόλαιο ρύθμισης των πολιτικών και των οικονομιών. Επιβάλλεται, πλέον, να λάβουμε με ολιστικό τρόπο υπόψη μας τα ζητήματα του περιβάλλοντος, σε κάθε τομέα έκφρασης, και να το αναδείξουμε ως αξία.

Αυτή η μετατόπιση του επίκεντρου της ισχύος ή της υψηλής πολιτικής και διακυβέρνησης βρίσκει εξαιρετικά ανέτοιμη την πολιτική κοινότητα και κοινωνία σε τοπικό, περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο.

Ωστόσο, η επιτακτικότητα της αλλαγής είναι μεγάλη και, στο πλαίσιο αυτής, θα πρέπει να θυμηθούμε και να αναδείξουμε νέα πολιτισμικά πρότυπα. Η διαφήμιση, για παράδειγμα, αποτελεί, ήδη, μια στρέβλωση της αγοράς –κάτι που είναι ευρύτερα γνωστό. Αντίστοιχα, υπάρχουν και άλλες στρεβλώσεις της αγοράς, όπως η λεγόμενη πολυτέλεια, που στην ουσία λειτουργεί σαν σηματοδότης μιας ταξικής κυριαρχίας.

Αυτά τα φαινόμενα πρέπει και μπορούν να εκλείψουν, εφόσον εμείς ανακτήσουμε μια διαφορετική προσαρμογή στον πολιτισμό μας για το περιβάλλον.

Η καταστροφή του περιβάλλοντος είναι, κατ' ουσίαν, Παγκόσμιος Πόλεμος που δεν έχει κηρυχθεί επισήμως από τα κράτη, αλλά συντελείται ολοκληρωτικά. Δυστυχώς, θα πρέπει εδώ να θυμίσουμε την ομιλία του Πωλ Βαλερύ που έγινε λίγο μετά από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Σε αυτήν την ομολογία του, γίνεται αποδοχή του γεγονότος ότι τελικά η ανθρωπότητα μπορεί να αυτοκαταστραφεί. Επίσης, υπενθυμίζουμε την προφητικότητα των λόγων του Ντα Βίντσι και υποστηρίζουμε το αίτημα του Ούλριχ Μπεκ ότι χρειάζεται να πέσει τουλάχιστον κάποια «Βαστίλλη» κάποτε για τα θέματα του περιβάλλοντος.

Ιδεολογικός αναστοχασμός

Αξιίζει, επίσης, να σημειώσουμε τα σημαντικά εγχειρήματα που έχουν αναδείξει οι Ντέηβιντ Θορώ, Ιβάν Ίλλιτς, Γκι Ντεμπόρ, Μάρεϋ Μπούκτσιν, Αντρέ Γκορζ, Λιούις Μάμφορντ, και ο φύλαρχος Τουιάβι των νησιών Σαμόα, τα οποία έχουν μια διαχρονικότητα. Στο πλαίσιο αυτό, έχουν αναπτυχθεί διεθνώς οικο-κοινότητες και άλλα εναλλακτικά πρότυπα, τα οποία, παρά την όποια κριτική που μπορεί να ασκηθεί για την περιθωριακότητά τους, έχουν να συνεισφέρουν πολλά στη διαμόρφωση ενός πλαισίου αξιών.

Δεν θέλουμε να απαξιώσουμε όλα όσα έχει προσφέρει η τεχνολογία, ο βιομηχανικός πολιτισμός, η αγορά και η δημόσια πολιτική σε ζητήματα που αφορούν την ανθρώπινη πρόοδο και την αντιμετώπιση προβλημάτων υγείας – αν και πολλές φορές σε βάρος του περιβάλλοντος.

Δεν χρειαζόμαστε, λοιπόν, ένα κίνημα αποστειρωμένου περιθωρίου εκκεντρικότητας, αλλά χρειαζόμαστε να αποκτήσουμε αυτές τις συμπληρωματικές αξίες, που αναδεικνύονται στις οικοκοινότητες, και να τις καταστήσουμε κάποτε βασική συνιστώσα της κουλτούρας της ανθρωπότητας.

Κατεβάστε το άρθρο σε μορφή pdf, πατώντας εδώ

Ιωάννης Ζήσης, Συγγραφέας

Ιωάννα Μουτσοπούλου, Δικηγόρος

Ιωάννης Παρασκευουλάκος, Δικηγόρος

Μέλη της Γραμματείας της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ

info@solon.org.gr

Διαβάστε επίσης:

–Ο θρίαμβος του ελάχιστου

–Ένα εθελοντικό κείμενο που ...ίσως σώσει τον κόσμο

–Οι επιμέρους αποτυχίες της Διάσκεψης της Κοπεγχάγης

–Διάσκεψη της Κοπεγχάγης και υπονόμευση της δημοκρατίας – Μία αφανής παράπλευρη απώλεια

Κατηγορία: Περιβαλλοντική Διακυβέρνηση & Πολιτική